

Госпожа София казваше: дошълъ билъ да си поправи здравето.

Госпожа Рипсимия увѣри, че билъ търговецъ на гюдово масло.

Господжа Нимфидора расправяше, че дошълъ да се хваща учитель.

Госпожа Соломона и госпожа Парашкева загатвахъ, че нито едното, нито другото е, ами дошълъ да изглежда момиче, и даже кое, знайтъ...

Госпожа Апраксия се кълнеше, че билъ руски князь, прѣдрѣшевъ, дошълъ да прѣгледа старото кале и да подари одѣжди на черковата имъ. Но на госпожа Апраксия по-малко вѣрвахъ, защото тя нѣмаше свръзки съ първитѣ къщи, а черпеше новинитѣ си отъ ступанката на Петка Бъзунякътъ и отъ свахитѣ на Фачка Добичето, па и понаглушаваше.

Госпожа Хаджи Ровоама слушаше всичкитѣ тия брѣтвенія и се подсмиваше подъ мустакъ — тя ги имаше два. Тя знаеше каква е работата, но искаше да помъчи сестритѣ. Само късно вечертъта оракулътъ проговори.

На зараньта всичкиятъ метохъ знаеше вече, че тоя непознатъ Огняновъ билъ турски шпионинъ!

Една отъ главнитѣ причини, а може би и единствената, за дѣто Хаджи Ровоама прѣснхъ такъвъ грозенъ слухъ за Огнянова, бѣше тая, че той още не ъж почете съ посѣщението си; това бѣше кървава обида за нейното славолюбие и Огняновъ си спечели единъ опасенъ врагъ.

Тоя день бѣше недѣленъ. Приближаваше отпуска на черковата на метоха, набита съ богомолки. Тѣ се трупахъ извънъ на двора до черковнитѣ прозорци, подъ огромната клонаята круша. Една частъ отъ тѣхъ бѣхъ мирянки — млади булки и госпожи, накичени и натруфени въ пѣстри прѣмѣни, като кукли. Тѣ шумѣхъ весело и се озѣртахъ къмъ портата на метоха, за да изглеждатъ прѣмѣнитѣ по други прѣдставителки на красния полъ, които постоянно